

ZEVEN LEGE HUIZEN

Samanta Schweblin is auteur van de roman *Gif*, finalist voor de International Booker Prize, en de bundel *De mond vol vogels*, die de longlist haalde van diezelfde International Booker Prize. Ze werd (in 2017) door *Granta* gekozen als een van de tweeëntwintig beste schrijvers in het Spaans onder de 35 jaar en won tal van prestigieuze prijzen over de hele wereld. Haar boeken zijn vertaald in 25 talen, en werk van haar is onder meer verschenen in *The New Yorker* en *Harper's Magazine*. Schweblin komt uit Buenos Aires, ze woont echter alweer jaren in Berlijn.

Samanta Schweblin

ZEVEN
LEGE
HUIZEN

roman

Vertaald uit het Spaans door
Eugenie Schoolderman

MERIDIAAN
UITGEVERS

2022

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van
het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste druk september 2022

© Samanta Schweblin, 2015

© 2022 Nederlandse vertaling Eugenie Schoolderman

Oorspronkelijke titel *Siete casas vacías*

Oorspronkelijke uitgave Editorial Páginas de Espuma

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagbeeld Arcangel Imágenes, SL

Auteursfoto Stefan Klueter

Typografie Wim ten Brinke

Drukkerij Wilco

ISBN 978 94 93169 24 1

NUR 302

www.meridiaanuitgevers.com

 @meridiaanuitgevers

 @meridiaanboeken

 @MeridiaanBoeken

 LinkedIn Meridiaan Uitgevers

Inhoud

Niets van dit alles	11
Mijn ouders en mijn kinderen	29
Het is hier ook altijd hetzelfde	41
De galmende ademhaling	48
Veertig vierkante centimeter	117
Een man zonder geluk	126
Even weg	139

*Voordat zijn dochter van vijf
verdwaalde tussen eetkamer en keuken,
had hij haar gewaarschuwd: 'Dit huis is groot noch
klein,
maar als je ook maar even niet oplet, zullen de
wegwijzers vervagen,
en ben je voor dit leven uiteindelijk alle hoop verloren.'*
– Juan Luis Martínez, 'De verdwijning van een gezin'

A: I like your apartment.

*B: It's nice, but it's only big enough for one person – or
two people who are very close.*

A: You know two people who are very close?

– Andy Warhol, *The Philosophy of Andy Warhol*

Voor Liliana en Pablo,
mijn ouders

Niets van dit alles

‘We zijn de weg kwijt,’ zegt mijn moeder.

Ze remt en buigt zich over het stuur. Haar smalle, oude vingers omklemmen het plastic. We zijn op meer dan een halfuur rijden van huis, in een van onze favoriete woonwijken. Er staan mooie, riant villa’s, maar de wegen zijn onverhard en een en al modder doordat het de hele nacht heeft geregend.

‘Moest dat nou, midden in de modder stoppen? Hoe komen we hier nu weer uit?’

Ik open mijn portier om te kijken hoe diep de wielen erin zitten. Behoorlijk diep, diep genoeg. Met een klap sla ik het portier dicht.

‘Wat ben je eigenlijk aan het doen, mam?’

‘Hoe bedoel je, wat ik aan het doen ben?’ Haar verbaazing lijkt oprecht.

Ik weet maar al te goed wat we aan het doen zijn, maar ik realiseer me opeens hoe vreemd het is. Even lijkt het of mijn moeder het niet begrijpt, maar ze geeft antwoord, ze weet dus wat ik bedoel.

‘We kijken huizen,’ zegt ze.

Ze knippert een paar keer met haar ogen, ze heeft te veel mascara op.

‘We kijken huizen?’

‘We kijken huizen,’ en ze wijst naar de huizen aan weerszijden. Ze zijn immens. Ze staan te schitteren op hun groene grasheuvels, glanzend in het gouden licht van de avondschemering. Mijn moeder zucht en zonder het stuur los te laten, laat ze zich weer achteroverzakken in de stoel. Veel meer gaat ze niet zeggen. Misschien weet ze niet wat ze nog meer moet zeggen. Maar dit is precies wat we doen: we rijden rond en kijken huizen. We rijden rond en kijken huizen van andere mensen. Dat nu proberen te verklaren zou de druppel kunnen worden die de emmer doet overlopen, de bevestiging van hoe mijn moeder zolang ik me kan heugen mijn tijd verspilt. Mijn moeder zet hem in zijn één, en tot mijn verbazing slippen de wielen even, maar dan lukt het haar toch om verder te rijden. Ik kijk achterom naar de kruising, de chaos van sporen die we in de weg hebben getrokken, en ik hoop vurig dat geen enkele buurtwachter zal opmerken dat we gisteren hetzelfde hebben gepresteerd, twee kruispunten verderop, en later, al bijna bij de hoofdweg, nog een keer. We gaan verder. Mijn moeder rijdt door, zonder voor een van de villa’s te stoppen. Ze maakt geen opmerkingen over de serres, hangmatten of zonneschermen. Ze zucht niet, neuriet ook geen liedje. Let niet op de straatnamen. Kijkt niet naar me. Een paar honderd meter verder worden de huizen steeds voornamer, de heuvels vlakker, en beginnen de door tuinman-

nen zorgvuldig aangelegde gazons meteen vanaf de onverharde weg, zonder trottoir ertussen, en beslaan als een groene waterspiegel de perfect geëgaliseerde percellen. Ze slaat links af en rijdt enkele meters door. Dan zegt ze hardop, maar tegen zichzelf: 'Hier loopt het dood.'

Verderop staan nog wat huizen, dan komt de weg uit op een bos.

'Het is hier heel modderig,' zeg ik, 'je kunt beter keren, maar zonder te stoppen.'

Ze kijkt me fronsend aan, rijdt vervolgens dicht langs het gazon rechts en probeert dan via de andere kant te draaien. Met desastreuze gevolgen: ze heeft nog amper een slingerende schuine lijn gemaakt, als ze al bij de linker grasmat is en stopt.

'Shit,' zegt ze.

Ze geeft gas, de wielen slippen in de modder. Ik kijk achterom om de boel te overzien. In de tuin staat een jongen, vlak bij de deuropening van zijn huis. Mijn moeder geeft opnieuw gas en slaagt erin achterwaarts los te komen. En dan doet ze dit: in zijn achteruit rijdt ze dwars over de weg het gazon voor het huis van de jongen op en trekt daar met een dubbel modderspoor een halve cirkel op de brede, pas gemaaide grasmat. Pal voor de grote ramen van het huis komt de auto tot stilstand. De jongen staat ons met een plastic vrachtwagentje in de hand verbluft aan te staren. Verontschuldiging, of ook waarschuwend, steek ik mijn hand op, maar hij laat zijn

vrachtwagentje vallen en rent het huis in. Mijn moeder kijkt me aan.

‘Rijden,’ zeg ik.

De wielen slippen, de auto komt niet van zijn plek.

‘Langzaam, mam!’

Er verschijnt een vrouw van achter de gordijnen. Ze kijkt door het raam naar ons, naar haar tuin. De jongen staat naast haar en wijst naar ons. Terwijl mijn moeder de auto steeds dieper ingraaft, gaan de gordijnen weer dicht. De vrouw komt naar buiten. Ze wil naar ons toe, maar wil niet over haar gazon lopen. Daarom legt ze het eerste stukje af over het gelakte houten tuinpad, verandert dan van richting en komt zowat op haar tenen op ons af. ‘Shit,’ zegt mijn moeder nogmaals, heel zacht. Ze haalt haar voet van het gaspedaal en laat ten slotte ook het stuur los.

De vrouw buigt zich voorover naar het autoraam. Ze wil weten wat we in haar tuin doen, en ze vraagt het niet op een vriendelijke manier. Met zijn armen om een van de pilaren van de ingang staat de jongen ons te begluren. Mijn moeder zegt dat het haar spijt, dat het haar heel erg spijt, en dat zegt ze meerdere keren. Maar de vrouw lijkt haar helemaal niet te horen. Ze kijkt alleen maar naar haar tuin, naar de in het gazon weggezakte banden, en vraagt steeds maar weer wat we daar doen, waarom we vastzitten in haar tuin, of we wel beseffen wat een schade we net hebben aangericht. Daarom leg ik het haar

maar uit. Ik zeg dat mijn moeder grote moeite heeft met rijden in de modder. Dat het niet goed gaat met mijn moeder. Dan laat mijn moeder zich met haar voorhoofd tegen het stuur aan vallen en blijft zo zitten, alsof ze dood of verlamd is. Haar rug trilt, en ze begint te huilen. De vrouw kijkt me aan. Ze weet niet goed wat ze moet doen. Ik schud mijn moeder een beetje heen en weer. Ze blijft met haar voorhoofd tegen het stuur liggen, haar armen hangen slap langs haar lichaam. Ik stap uit en verontschuldig me nog een keer bij de vrouw. Ze is lang en blond, fors, net als de jongen, en haar ogen, neus en mond staan te dicht bij elkaar voor de grootte van haar hoofd. Ze is van mijn moeders leeftijd.

‘Wie gaat dit betalen?’ vraagt ze.

Ik heb geen geld, maar ik zeg dat wij het zullen betalen. Dat het me spijt en dat wij het vanzelfsprekend zullen betalen. Dat lijkt haar gerust te stellen. Ze wendt zich weer even tot mijn moeder, zonder haar tuin overigens te vergeten.

‘Gaat het wel, mevrouw? Wat was u van plan?’

Mijn moeder tilt haar hoofd op en kijkt haar aan.

‘Ik voel me verschrikkelijk. Belt u alstublieft een ambulance.’

De vrouw lijkt te twifelen of mijn moeder het meent of dat ze haar in de maling neemt. Natuurlijk meent ze het, al is een ambulance niet nodig. Ik gebaar naar de vrouw even af te wachten en niet te bellen. Ze doet een

paar stappen achteruit, kijkt naar mijn moeders oude, verroeste auto en dan naar haar stomverbaasde zootje, iets verderop. Ze wil ons daar niet hebben, ze wil dat we verdwijnen, maar weet niet hoe ze dat voor elkaar moet krijgen.

‘Sorry,’ zegt mijn moeder, ‘maar zou u een glas water voor me kunnen halen, nu de ambulance er nog niet is?’

Het duurt even voordat de vrouw in beweging komt, ze laat ons klaarblijkelijk niet graag alleen achter in de tuin.

‘Oké,’ zegt ze ten slotte.

Ze loopt naar het huis, pakt de jongen bij zijn T-shirt en trekt hem met zich mee naar binnen. De voordeur valt met een klap dicht.

‘Mag ik misschien weten wat je van plan bent, mama? Stap uit, ik ga proberen de auto los te krijgen.’

Mijn moeder gaat rechtop zitten, beweegt langzaam haar benen en maakt aanstalten om uit te stappen. Ik kijk of er dikke takken liggen of wat keien om onder de banden te leggen en zo de auto los te krijgen, maar het is allemaal heel keurig en aangeharkt. Alleen maar gras en bloemen.

‘Ik ga een paar dikke takken zoeken,’ zeg ik tegen mijn moeder en ik wijs naar het bos aan het eind van de weg. ‘Jij blijft hier.’

Mijn moeder, inmiddels half uitgestapt, talmt even en laat zich dan weer op haar stoel zakken. Het is al donker

aan het worden, wat me ongerust maakt, ik weet niet of ik de auto dan wel los kan krijgen. Na twee huizen begint het bos al. Ik loop tussen de bomen en na een paar minuten heb ik gevonden wat ik zocht. Als ik terugkom, zit mijn moeder niet meer in de auto. Buiten is ook niemand. Ik ga naar de voordeur van het huis. Het vrachtwagentje van de jongen ligt op de deurmat. Ik bel aan, de vrouw doet open.

‘Ik heb een ambulance gebeld,’ zegt ze. ‘Ik wist niet waar u was, en uw moeder zei dat ze weer ging flauwvallen.’

Ik vraag me af wanneer de eerste keer was. Ik neem de takken mee naar binnen. Het zijn er twee, dik als bakstenen. De vrouw leidt me naar de keuken. We komen door twee ruime woonkamers met vloerbedekking, en dan hoor ik de stem van mijn moeder al.

‘Is dit wit marmer? Hoe komen jullie aan wit marmer? Wat doet je papa voor werk, lieverd?’

Ze zit aan de tafel, in de ene hand een kopje, in de andere de suikerpot. De jongen zit tegenover haar en kijkt haar aan.

‘Laten we gaan,’ zeg ik en ik houd de takken op.

‘Heb je de vormgeving van deze suikerpot gezien?’ vraagt mijn moeder, en ze schuift hem naar me toe. Maar omdat ze ziet dat ik er niet van onder de indruk ben, voegt ze eraan toe: ‘Ik voel me echt heel beroerd.’

‘Die staat er alleen voor de sier,’ zegt de jongen. ‘Dit

hier is onze echte suikerpot.’

Hij zet een andere pot voor mijn moeder neer, eentje van hout. Mijn moeder kijkt er niet naar, staat op en rent de keuken uit alsof ze opeens moet overgeven. Gelaten ga ik achter haar aan. Ze sluit zich op in een kleine badkamer aan het eind van de gang. De vrouw en haar zoon-tje kijken me na, maar komen niet achter me aan. Ik klop op de deur, vraag of ik binnen mag komen en wacht. De vrouw steekt haar hoofd om de keukendeur.

‘De ambulance is er over vijftien minuten, zeggen ze.’

‘Dank u wel,’ zeg ik.

De badkamerdeur gaat open. Ik ga naar binnen en doe hem weer op slot. Ik leg de takken bij de spiegel. Mijn moeder zit op de wc-deksel te huilen.

‘Wat is er aan de hand, mama?’

Voordat ze iets zegt, vouwt ze een stukje wc-papier op en snuit daarmee haar neus.

‘Waar hebben die mensen al die spullen vandaan? Heb je al gezien dat er in de woonkamer aan beide kanten een trap is?’ Ze slaat haar handen voor haar gezicht. ‘Ik word er zo treurig van dat ik het liefst dood zou willen.’

Er wordt op de deur geklopt, en ik herinner me ineens dat de ambulance al onderweg is. De vrouw vraagt of het goed gaat. Ik moet mijn moeder weg zien te krijgen uit dit huis.

‘Ik maak de auto in orde,’ zeg ik en ik pak de takken weer. ‘Ik wil dat je over twee minuten buiten staat. En je

kunt maar beter zorgen dat je er dan ook echt bent.'

In de gang is de vrouw met haar mobiel aan het bellen, maar zodra ze me ziet, hangt ze op.

'Dat was mijn man, hij is al onderweg.'

Ik wacht op een blik waaruit ik zou kunnen opmaken of haar man komt om óns te helpen of om haar te helpen ons de deur uit te werken. Maar de vrouw kijkt me strak aan, er wel voor oppassend om me een hint te geven. Ik ga naar buiten, naar de auto, en hoor de jongen achter me aan rennen. Ik zeg niets, leg de takken onder de wielen en kijk waar mijn moeder de sleutels gelaten kan hebben. Ik start de motor. Na meerdere pogingen lukt de truc met de takken eindelijk. Ik trek het portier dicht, en de jongen moet rennen, anders komt hij nog onder de auto. Zonder te stoppen rijd ik in hetzelfde dubbele spoor in een halve cirkel terug naar de weg. Die komt niet uit zichzelf naar buiten, zeg ik bij mezelf. Waarom zou ze ook eens naar me luisteren en als een normale moeder daar weggaan? Ik zet de motor af en ga weer naar binnen om haar te halen. Met de modderige takken in zijn armen rent de jongen achter me aan.

Ik ga zonder aan te bellen het huis in en loop direct door naar de badkamer.

'Ze is daar niet meer,' zegt de vrouw. 'Haalt u alstublieft uw moeder hier weg. Dit gaat echt te ver.'

Ze neemt me mee naar de eerste verdieping. De trappen zijn breed en licht, een roomwitte traploper wijst de

weg. De vrouw gaat voorop, ze ziet de moddersporen niet die ik op elke tree achterlaat. Ze wijst naar een kamer, de deur staat op een kier, en ik ga naar binnen zonder hem helemaal open te doen om toch wat privacy te hebben. Mijn moeder ligt op haar buik op het tapijt, midden in de ouderslaapkamer. De suikerpot staat op de ladekast, naast haar horloge en haar armbanden, die ze blijkbaar heeft afgedaan. Ze ligt met haar armen en benen wijd uitgestrekt, en ik vraag me heel even af of er nog andere manieren zijn om zoiets kolossaals als een huis te omhelzen, als dat het is wat mijn moeder nu probeert te doen. Ze zucht en gaat vervolgens zitten, doet haar blouse en haar haar goed en kijkt me aan. Haar gezicht is niet meer zo rood, maar door haar tranen is haar make-up één knoeiboel geworden.

‘Wat gebeurt er nu?’ vraagt ze.

‘De auto staat klaar. We gaan.’

Ik gluur naar de overloop om te kijken wat de vrouw doet, maar ik zie haar niet.

‘En wat doen we dan met dit allemaal?’ vraagt mijn moeder en ze wijst om zich heen. ‘Iemand moet met die mensen gaan praten.’

‘Waar is je handtas?’

‘Beneden, in de woonkamer. In de eerste, er is namelijk ook nog een grotere, die uitkijkt op het zwembad, en nog een aan de andere kant van de keuken, met uitzicht op de achtertuin. Er zijn drie woonkamers,’ zegt mijn

moeder en ze vist een zakdoek uit haar spijkerbroek, snuit haar neus en droogt haar tranen, 'elk voor iets anders.'

Ze trekt zich aan een van de bedstijlen overeind en gaat de aangrenzende badkamer in.

Opeens zie ik dat het bovenlaken op het bed zo is gevouwen als alleen mijn moeder dat doet. Onder het bed liggen een opgepropte spreij met gele en felroze sterretjes, en een stuk of tien kleine kussens.

'Mam, in hemelsnaam, heb jij dit bed opgemaakt?'

'Begin nu niet over al die kussens,' zegt ze, en ze steekt haar hoofd om de deur om te kijken of ik wel luister, 'en als ik zo de badkamer uit kom, wil ik die suikerpot zien, haal het niet in je hoofd om eraan te komen.'

'Welke suikerpot?' vraagt de vrouw aan de andere kant van de slaapkamerdeur. Ze klopt drie keer, maar durft niet binnen te komen. 'Mijn suikerpot soms? Alstublieft, die is van mijn moeder geweest.'

De kraan van het bad wordt opengedraaid. Mijn moeder komt terug, beent naar de deur, en even denk ik dat ze opendoet voor de vrouw, maar ze draait hem op slot en gebaart naar me dat ik zacht moet praten, dat ze de kraan laat lopen zodat niemand ons kan horen. Dat is nou mijn moeder, zeg ik bij mezelf, terwijl ze de laden van de kast opentrekt en door de kleding woelt om bevestigd te krijgen dat ook het binnenwerk van het meubelstuk van cederhout is. Al zolang ik me kan heugen,

gaan we eropuit om huizen te kijken en nemen we bloemen en uit de toon vallende bloempotten uit tuinen mee. Zetten we sproeiers op een andere plek, duwen we brievenbussen recht of verzamelen we tuinversieringen die te zwaar zijn voor de gazons. Ik kon nog maar net met mijn voeten bij de pedalen of ik ging al achter het stuur zitten. Zodoende had mijn moeder meer bewegingsvrijheid. Op een keer heeft ze in haar eentje een witte houten bank uit een tuin gehaald en in die van het huis ertegenover gezet. Ze heeft hangmatten losgeknoopt. Onkruid uitgetrokken. Drie keer de naam Marilú 2 van een vreselijk kitscherige affiche gescheurd. Mijn vader wist wel van het een en ander, maar ik geloof niet dat hij daarom is weggegaan bij mijn moeder. Toen hij vertrok, nam hij al zijn spullen mee behalve de auto-sleutels, die hij op een van de stapels woon- en interieurbladen van mijn moeder legde, en een paar jaar lang stapte ze bij vrijwel geen van onze tochtjes uit. Vanuit de rijdersstoel gaf ze enkel commentaar: 'Dat is *kikuyugras*, 'dat *bow window* is niet Amerikaans', 'de bloemen van die *Franse hедера* passen niet bij de *Chileense jasmijn*', 'mocht ik ooit zulk *poederroze* kiezen voor onze gevel, neem dan alsjeblieft iemand in de arm die me afmaakt'. Het duurde lang voordat ze weer eens uit de auto kwam. Vanmiddag echter is ze over iets heen gestapt. Ze stond erop zelf te rijden. Ze heeft het klaargespeeld dit huis binnen te dringen, in de ouderslaapkamer, en nu

is ze net de badkamer weer in gegaan, waar ze twee flessen badzout in de badkuip heeft gekieperd, en begint ze een stuk of wat artikelen van de toilettafel in de afval-emmer te gooien. Ik hoor een auto en ga naar het raam, dat uitkijkt op de achtertuin. Het is al bijna donker, maar ik zie hen. Hij stapt uit, en de vrouw loopt op hem af. Met haar linkerhand houdt ze de jongen vast, met haar rechter is ze druk aan het gebaren. Hij knikt geschrokken, kijkt omhoog naar de eerste verdieping. Hij ziet me, en zodra hij me ziet, begrijp ik dat we moeten maken dat we weggomen.

‘Mam, we gaan.’

Ze staat de ringen uit het douchegordijn te trekken, maar ik gris ze uit haar hand en gooi ze op de grond, pak mijn moeder bij haar pols en duw haar richting de trap. Allemaal behoorlijk ruw, zo heb ik mijn moeder nog nooit behandeld. Een geheel nieuwe woede drijft me naar de voordeur. Af en toe struikelend op de traptreden komt mijn moeder achter me aan. Onderaan de trap liggen de takken, ik geef er in het voorbijgaan een schop tegen. In de woonkamer pak ik mijn moeders tas, en dan gaan we via de voordeur naar buiten.

Als we al in de auto zitten, vlak voor de volgende hoek, meen ik de koplampen te zien van een andere auto, die wegrijdt bij het huis en onze kant op komt. Ik rijd in volle vaart op de eerste modderige kruising af, en mijn moeder vraagt: ‘Wat was dat allemaal voor waanzin?’